Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 195 800 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS**
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde over de Ghanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Asanti-etnie. U bent geboren in (…) in Obugu, waar u tot uw vijftien jaar woonde. U verhuisde daarna naar Kumasi, waar u woonde tot u in 2012 het land ontvluchtte.
In 2010 ontmoette u N. (…) in een autogarage. U vertelde hem dat uw zaken (u reed met een taxi) niet goed gingen en dat u openstond voor een andere job. Drie à vier maanden later hielp N. (…) u aan een job bij de Electricity Company of Ghana (ECG). Nadat u daar drie dagen werkte, ging u terug naar N. (…) om hem op de hoogte te brengen van hoe de eerste dagen op uw nieuwe job waren verlopen.

Hij nam u die dag mee naar een plaats nabij de grens met Togo, waar u de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas ontmoette. U had hem reeds eerder kort ontmoet, maar wist toen niet dat hij Anas was. Bij de grens met Togo was de eerste echte kennismaking, maar was het meteen ook de laatste keer dat u in contact stond met Anas. N. (…) fungeerde verder als tussenpersoon en was uw directe contactpersoon.

Ze dwongen u een eed af te leggen. Na de eed dwongen ze u onderzoek te doen naar corrupte activiteiten in de ECG en een kindertehuis in Kumasi. U deed vier maanden undercover onderzoek in de ECG en deed meteen daarna twee maanden undercoverwerk in het kindertehuis. In 2012, nadat de corruptie aan het licht kwam, werden twee van uw collega's vermoord en werd u twee à drie keer bij u thuis opzocht.

Daarop besloot u het land te verlaten. U reisde met een visum van het vliegveld te Accra met het vliegtuig naar Zweden. U verbleef vijf jaar illegaal in Zweden. U reisde in 2017 met de trein naar België. U kwam aan in België op 23 augustus 2017 en werd diezelfde dag door de politie van Antwerpen gearresteerd. U vroeg asiel aan op 15 september 2017.

In het kader van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, werd vastgesteld dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag extreem laattijdig indiende. U verklaarde dat u, voor uw komst naar België, vijf jaar in Zweden verbleef. Wanneer u gevraagd werd of u ooit in een ander land dan België asiel aanvroeg, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd werd waarom u in Zweden geen asiel aanvroeg, verklaarde u dat u eerst de groep wou terugvinden waarmee u samenwerkte voor Anas, zodat jullie samen asiel konden aanvragen (gehoor CGVS, p. 4). Verder werd opgemerkt dat u pas op 15 september 2017 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, terwijl u reeds sinds 23 augustus 2017 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel verbleef (zie administratief dossier) (gehoor CGVS, p. 27). Wanneer u gevraagd werd waarom u zo lang wachtte om in België asiel aan te vragen, verklaarde u dat u terug naar Zweden wou (gehoor CGVS, p. 27).

Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring voor uw nalatigheid om bescherming te vragen in zowel Zweden als België. Uit uw verklaringen bleek dat u ruim de tijd had om om in Zweden asiel aan te vragen. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men immers verwachten dat hij al het mogelijke doet om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u in Zweden, gedurende 5 jaren, geen enkele poging deed om u op internationale bescherming te beroepen en in België zo lang wachtte om asiel aan te vragen, toont aan dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wordt nog verder ondermijnd doordat u geen duidelijkheid biedt over uw identiteit. Er werden immers inconsistenties opgemerkt tussen uw verklaringen afgelegd tijdens de verschillende gehoren, alsook tussen uw verklaringen en de informatie die beschikbaar is in uw administratief dossier.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij een controle door de Antwerpse politie, op 23 augustus 2017, de identiteit van Y. T. (…), geboren op 27 maart 1984 te Accra, opgaf (administratief verslag vreemdelingencontrole, p. 2). Deze identiteit werd overigens bevestigd door het paspoort dat u toen in uw bezit had (zie administratief dossier). U verklaarde op 25 augustus 2017 aan de DVZ opnieuw dat u Y. T. (…) bent en dat u op 28 juni 2017 met uw paspoort met het vliegtuig naar België kwam om uw vader, H. T. (…), wonende te Merksem te bezoeken. U verklaarde ook dat uw reisdocumenten gestolen zijn en er nieuwe zijn aangevraagd aan de ambassade (zie vragenlijst IBZ, Directie Controle Binnenland).

Deze identiteit en verklaringen worden onderbouwd door verschillende bronnen van informatie die het CGVS voor handen heeft (informatie in administratieve dossier). Zo werd op 13 juli 2017 bij de Ghanese ambassade aangifte gedaan van verlies van het paspoort op naam van Y. T. (…). Er werd een nieuw paspoort aangevraagd op diezelfde naam. Bij deze aanvraag werd uw pasfoto (waar u duidelijk herkenbaar op bent) gebruikt en werd H. T. (…) opgegeven als vader van de aanvrager (zie administratief dossier). In 2011 werd reeds om dezelfde reden een visumaanvraag ingediend door Y. T. (…). Er werd door de aanvrager verklaard dat hij zijn broer, H. T. (…), wonende te Merksem, wenste te bezoeken. Deze aanvraag werd geweigerd omdat de aanvrager over onvoldoende middelen van bestaan beschikte (zie administratief dossier).

Het administratief dossier bevat ook een kopie van een lidkaart van de kiescommissie op naam van Y. T. (…), met een foto waarop u duidelijk herkenbaar bent en twee Ghanese paspoorten op diezelfde naam (waarvan één uitgegeven op 16.10.2008 en één op 15.10.2015), waarvan de foto's niet dezelfde persoon betreffen (zie administratief dossier).
Pas wanneer u een asielaanvraag indiende, verklaarde u dat uw naam S. A. (…) (geboren op 3 maart 1982) is. Alsook verklaarde u Y. T. (…) niet te kennen en het paspoort (op naam van Y. T. (…)), waarmee u door de DVZ geconfronteerd werd en dat u bij zich had op het moment dat u door de politie werd aangehouden, nog nooit gezien te hebben (verklaring DVZ, p. 4). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u opnieuw dat uw naam S. A. (…) is en verklaarde u dat u geboren bent op 10 maart 1982 (niet overeenkomstig met uw verklaring bij de DVZ). Er werd u vervolgens gevraagd of u ooit een andere identiteit, naam of geboortedatum gebruikte, wat u ontkende. Er werd u ter bevestiging nogmaals gevraagd of u nooit een andere naam gebruikte, waarop u wederom ontkennend antwoordde (gehoor CGVS, p. 2). Later tijdens het gehoor, verklaarde u daarentegen dat u de naam Y. (…), zonder familienaam, gebruikte als schuilnaam (gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat het CGVS enkel documenten voorhanden heeft op naam van Y. T. (…) en geen op naam van S. A. (…), verklaarde u dat uw echte naam S. A. (…) is en dat de man die u wou helpen, documenten maakte met de naam Y. (…) (gehoor CGVS, p. 8).
Door uw inconsistente verklaringen over uw identiteit lijkt het er op dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden, waardoor uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondermijnd.
Uw reeds aangetaste algehele geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het geheel aan vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende uw opdracht voor Anas en de door u voorgehouden problemen die ertoe leidden dat u Ghana ontvluchtte.
Ten eerste is uw kennis over de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas, voor wie u beweerde te werken, erg beperkt. Zo blijven uw verklaringen erg vaag wanneer u gevraagd werd wat Anas deed. U verklaarde dat hij onderzoeken deed naar politie, instituties, rechters,… Er werd u daarop gevraagd wat voor onderzoeken hij deed, waarop u –nog steeds vaag- verklaarde dat hij onderzoeken deed naar corruptie in instituties zoals politie en douane. Er werd u gevraagd wat hij met die onderzoeken deed, waarop u verklaarde dat hij het naar de televisie bracht om de corruptie aan het licht te brengen. Er werd u gevraagd of de informatie enkel op televisie getoond werd, wat u bevestigde (gehoor CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd werd wat Anas dan deed, verklaarde u –louter herhalend- dat hij onderzoek deed naar magistraten en advocaten. Gevraagd wat hij vertelde op televisie, verklaarde u dat hij video's toonde. Nogmaals gevraagd of de informatie ook op een andere manier naar buiten werd gebracht, verklaarde u dat u enkel weet dat veel mensen hun job verloren door zijn onderzoek (gehoor CGVS, p. 12-13). Uit informatie blijkt dat zijn onderzoeken worden vermeld in nationale en internationale pers, in artikels en op televisie, op zijn eigen website en door de Amerikaanse overheid. Hoewel u meermaals de kans kreeg om te vertellen over de onderzoeken die Anas voerde en over wat er uiteindelijk met die onderzoeken gebeurde, bleven uw verklaringen over het werk van Anas uiterst vaag.
Wanneer u gevraagd werd of u de termen 'Tiger Eye', 'Agbesi Kojovi' en 'New Crusading Guide' kende, verklaarde u geen van deze termen te kennen (gehoor CGVS, p.26). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tiger Eye het privaat onderzoeksagentschap is dat Anas oprichtte, Agbesi Kojovi de naam is waarmee Anas undercover in de Electricity Company of Ghana (hierna ECG) [waar u beweerde voor Anas te spioneren] ging werken en New Crusading Guide het publicatiebureau is waar Anas aanvankelijk voor werkte en waar hij later mede-eigenaar van werd (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd werd of Anas het onderzoekswerk nog steeds doet, verklaarde u dat u niet weet waar hij nu is (gehoor CGVS, p. 13). Verder verklaarde u bij de DVZ dat u uw baas steunt en hij voor de [politieke partij] NPP is (zie vragenlijst CGVS). Wanneer u tijdens het gehoor van het CGVS gevraagd werd of dit iets met uw vrees te maken heeft, verklaarde u dat u niet weet of hij voor de NPP [National Patriotic Party] of de NDC [National Democratic Congress] werkt maar dat u denkt dat hij voor de oppositie iets doet (gehoor CGVS, p. 25). Uit informatie blijkt dat Anas samenwerkte met de autoriteiten en dat zijn onderzoeken door het ministerie betaald werden (zie administratief dossier). Het is niet aannemelijk dat u geen concretere verklaringen kan afleggen over de werkzaamheden en onderzoeken van uw zogenaamde werkgever. Er kan immers van u, die verklaarde spionageopdrachten te hebben verricht voor Anas in onder andere de ECG, verwacht worden dat u bepaalde kennis heeft over het werk van Anas. Vooral omdat u beweerde dat uw werk voor Anas de onmiddellijke aanleiding was voor het ontvluchtten van uw land van herkomst.
Ten tweede is uw kennis over het bedrijf waar u te werk gesteld werd [de ECG] uiterst beperkt, en zijn uw verklaringen over uw spionageopdracht, dermate vaag en beperkt dat u niet aannemelijk kon maken dat u effectief spionagewerk deed voor Anas in de ECG.
U verklaarde dat het bedrijf in Kumasi gelegen was, maar dat u het adres niet kende.

Wanneer u gevraagd werd uit te leggen waar het gelegen is en wat er in de omgeving is, antwoordde u vaagweg dat het een groot huis was met elektriciteitskabels in de wijk Manshia en er niets speciaal in de omgeving was omdat het een overheidsregio was (gehoor CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd hoe het komt dat u werd aangenomen in de ECG, verklaarde u dat u het niet wist want dat N. (…) het voor u regelde (gehoor CGVS, p.17-18). Wanneer u gevraagd werd wie de leiding had in de ECG, antwoordde u opnieuw dat u het niet wist. Wanneer u de naam van uw baas gevraagd werd, kon u enkel de voornaam geven (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer gevraagd werd waarom Anas en N. (…) de ECG verdachten van corruptie, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p. 18). Wanneer u gevraagd werd welke personen u bespioneerde, verklaarde u hun namen niet te herinneren (gehoor CGVS, p. 17).

Overigens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Anas zelf undercover, als 'Agbesi Kojovi', aan de slag ging in de ECG. Hij bewoog zich tussen de verschillende niveaus op de ECG-ladder, van de laagste rang tot op het beleidsniveau, om harde kerninformatie te bekomen. Wanneer u gevraagd werd wie er voor Anas werkte in de ECG, verklaarde u dat er vier mensen werkten. U vernoemde Anas echter niet (gehoor CGVS, p. 19-20). Meer zelfs, u verklaarde Anas maar twee keer te hebben ontmoet (gehoor CGVS, p.14). Dat u er niet van op de hoogte bent dat Anas zelf undercover in het bedrijf werkte is niet geloofwaardig. Dat u bovendien, volgens uw verklaringen, zonder veel moeite informatie kon verkrijgen van stafleden (gehoor CGVS, p.16-17) terwijl Anas acht maanden onderzoek deed door zichzelf op te werken tot op het beleidsniveau, is op z'n minst merkwaardig. Uw manier van werken komt in dat opzicht eerder onprofessioneel over en komt niet overeen met de doordachte en voorzichtige manier van werken van Anas (zie administratief dossier).

Uw verklaringen betreffende uw undercoverwerk bij de ECG zijn niet enkel vaag en beperkt maar bevatten ook tegenstrijdigheden. Wanneer u gevraagd werd wie er op de hoogte was van de corruptie in het bedrijf, verklaarde u dat twintig tot dertig procent van de mensen die er werkten ervan op de hoogte waren (gehoor CGVS, p. 22). U verklaarde dat het de stafleden waren die het wisten. Wanneer u daarop gevraagd werd hoe het met de arbeiders zat, verklaarde u dat de managers fooien geven aan arbeiders om corrupte activiteiten te doen. Wanneer u daarop gevraagd werd of iedereen er dan van wist, bevestigde u dat (gehoor CGVS, p. 22-23).

Ten derde bent u niet op de hoogte van het verdere verloop van het onderzoek dat u beweerdelijk voor Anas verrichtte. Wanneer u gevraagd werd hoe de resultaten van het onderzoek uiteindelijk bekend gemaakt werden, verklaarde u dat u het niet wist, dat u enkel wist dat het op tv kwam. Wanneer u gevraagd werd of het enkel op tv was, bevestigde u dit. Wanneer u daarop gevraagd werd of het niet in de krant kwam, wijzigde u uw verklaringen door te zeggen dat het ook in de krant kwam. Wanneer u gevraagd werd wie dat artikel schreef, verklaarde u het niet te weten. Wanneer u gevraagd werd waar het artikel verscheen, verklaarde u dat u het enkel in de krant zag (gehoor CGVS, p. 22). Wanneer u gevraagd werd wat er in het artikel stond, verklaarde u opnieuw het niet te weten. Wanneer u gevraagd werd wat er op tv kwam over uw onderzoek, verklaarde u vaagweg dat ze alles wat u had onderzocht samenvoegden en op televisie uitgaven (gehoor CGVS, p. 22). Uit informatie blijkt dat Anas een aanzienlijk aantal corrupte activiteiten van de ECG aan het licht bracht. Hij ontdekte dat meters gemanipuleerd werden, meters gestolen en verkocht werden tegen buitensporige prijzen, vermogensverwijdering gebeurde, kabels gestolen werden en veel meer (zie administratief dossier). Er kan worden geconcludeerd dat u weinig op de hoogte bent van wat er uiteindelijk met de resultaten van uw onderzoek gebeurde. Dat u bovendien niet concreet kan aangeven wat er dankzij uw onderzoek aan het licht kwam betreffende de corruptie in de ECG, is geheel ongeloofwaardig. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in opdracht van Anas undercover in de ECG werkte en corrupte activiteiten onderzocht.

U verklaarde daarnaast dat u een undercovermissie deed in een weeshuis binnen de stad Kumasi (gehoor CGVS, p. 26). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat Anas niet betrokken was met een onderzoek naar een weeshuis binnen de stad Kumasi, hoewel hij onderzoek gedaan heeft naar andere weeshuizen in Ghana (zie administratief dossier).

Het is bovendien niet aannemelijk dat N. (…) of Anas u op geen enkele manier voorbereid zouden hebben op de mogelijke problemen die u zou kunnen ondervinden. Gevraagd of ze u vertelden wat u moest doen indien u betrapt zou worden, ontkende u dit. U gevraagd of ze u vertelden welke risico's er aan de job verbonden waren, ontkende u dit. U gevraagd of ze u op voorhand vertelden wat u kon doen indien u problemen kreeg, ontkende u dit wederom (gehoor CGVS, p. 24-25).Ten slotte zijn uw verklaringen over de problemen die u zelf ondervond ten gevolge van uw werk voor Anas weinig concreet. Zo verklaarde u dat 'ze' u twee of drie keer kwamen zoeken en dat er twee collega's vermoord werden. U was echter niet in staat om concreet aan te geven wie de personen waren die u kwamen zoeken, waarom ze u kwamen zoeken en hoe ze wisten dat u betrokken was bij de onderzoeken (gehoor CGVS, p. 25-26). Uw oppervlakkige verklaringen over uw vervolgers ondermijnen de geloofwaardigheid van uw aangehaalde problemen nog meer.

Gelet op het voorgaande, maakt u niet aannemelijk als onderzoeker voor de journalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben en kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.
U legde zelf geen documenten neer in het kader van uw asielaanvraag die uw verklaringen of uw identiteit, reisweg of asielmotieven ondersteunen.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *"in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 2 van het EVRM en het artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.
De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij betreffende het niet onmiddellijk een beroep doen op internationale bescherming opwerpt dat zij pas nadat zij de bestreden beslissing ontving een advocaat werd toegewezen waardoor zij niet werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en zij aldus haar asielaanvraag niet binnen de bij artikel 50 van de Vreemdelingenwet vereiste acht dagen heeft ingediend, en verder steunt op haar *"magische overtuiging"* in het voodoo als reden waarom zij vreesde de door haar afgelegde eed te doorbreken en derhalve geen asiel durfde aan te vragen, waaromtrent zij tevens een rapport over voodoo in Ghana bijbrengt (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vooreerst vast dat de desbetreffende motivering van verwerende partij niet is gesteund op artikel 50 van de Vreemdelingenwet, doch wel op de vaststelling dat verzoekende partij, aangekomen in een veilig land met name Zweden, gedurende vijf jaar geen beroep wenste te doen op internationale bescherming hoewel zij op de hoogte was van de mogelijkheid aldaar een asielaanvraag in te dienen doch vooreerst met de over Europa verspreide medewerkers van de journalist Anas Aremeyaw wilde samen komen zodat zij samen asiel konden aanvragen. De Raad wijst er evenwel op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Feit dat zij gedurende vijf jaar geen asiel aanvroeg in Zweden, en zij bovendien pas op 15 september 2017 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, terwijl zij reeds sinds 23 augustus 2017 in het gesloten centrum 127*bis* te Steenokkerzeel verbleef, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relativeert. De tweede verschoningsgrond voor het niet eerder inroepen van internationale bescherming, in het bijzonder haar *"magische overtuiging"* in het voodoo, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers verwijst verzoekende partij op de vraag tijdens haar gehoor waarom geen asiel werd gevraagd in Zweden nergens naar een vrees om te sterven door middel van voodoo. Zij geeft louter aan dat zij eerst met de andere medewerkers van Anas wilde samenkomen zodat zij samen asiel zouden kunnen aanvragen. Op de vraag waarom ze per se asiel wilde aanvragen samen met de andere medewerkers, verklaart zij enkel dat dit was omdat ze in Ghana samenwerkten en zij niets zonder hen wou doen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2017, p. 4). Verzoekende partij had meermaals de kans bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, gevraagd naar de reden waarom zij in Zweden geen asiel heeft aangevraagd, deze toch wel bijzondere vrees te vermelden, wat zij heeft nagelaten te doen. Het gegeven dat verzoekende partij later tijdens haar gehoor gewag maakt van een eed die zij moest afleggen met voodoo (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2017, p. 16 en 23) doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij wanneer zij gevraagd wordt naar de reden waarom zij in Zweden geen asielaanvraag heeft ingediend nergens verwees naar haar vrees voor het voodoo. Haar verwijzing naar haar vrees voor het voodoo om haar laattijdige asielaanvraag te vergoelijken betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum*verklaring.

2.2.5. Waar verzoekende partij het weinig weten over de journalist Anas Aremeyaw en het niet kunnen noemen van namen eveneens wijt aan het voodoo, waardoor zij niet alles durfde zeggen, stelt de Raad evenwel vast dat ook hier haar verwijzing naar een vrees voor het voodoo haar vage verklaringen dienaangaande niet kan verklaren. Immers werd door verzoekende partij nergens tijdens haar gehoor aangegeven dat zij omwille van haar vrees voor het voodoo bepaalde zaken niet durfde te zeggen. Zij verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat zij 'alles zou vertellen' daar haar beloofd werd dat alles wat zij tijdens haar gehoor zou zeggen vertrouwelijk is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 17/10/2017, p. 2 en 10).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verweer stelt dat zij onmiddellijk haar ware identiteit aan de Belgische asielinstanties heeft meegedeeld, meer in het bijzonder bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en er derhalve geen sprake kan zijn van misleiding van de Belgische asielinstanties, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties zou hebben pogen te misleiden, doch wel dat door haar inconsistente verklaringen over haar identiteit het erop lijkt dat verzoekende partij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze tracht te misleiden, daar zij ten aanzien van de Antwerpse politie op 23 augustus 2017 en ten aanzien van DVZ op 25 augustus 2017 de identiteit van Y. T. opgaf, die bovendien werd ondersteund met documenten en ook onderbouwd wordt door verschillende bronnen van informatie die het CGVS voor handen heeft, terwijl zij bij haar asielaanvraag op 15 september 2017 echter verklaarde dat haar naam S. A. is en ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de naam S. A. opgaf en bovendien inconsistente verklaringen inzake de vraag of zij ooit een andere naam had gebruikt aflegde. Desbetreffend motief van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een administratief verslag betreffende de vreemdelingencontrole van de Antwerpse politie d.d. 23 augustus 2017 voegt (bijlage 3), stelt de Raad vast dat dit verslag betrekking heeft op een zekere J. T. A., doch niet op verzoekende partij zelf. Verzoekende partij maakt nergens duidelijk wat zij met dit document wil aantonen. Desbetreffend document is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.8. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing leidt tot een indirect refoulement meent dat er een schending voorligt van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie herhaalt de Raad dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.
De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.
In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het centrum 127*bis* van 17 oktober 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Twi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	J. BIEBAUT